

IERTAT !

Să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune. Să ne plecăm capetele.

Tatăl nostru ceresc, Îți mulțumim pentru privilegiul pe care-l avem, de a sta aici, printre cei salvați care pot să cânte acest imn glorios dat Bisericii: „Doamne, eu cred.” Îți mulțumim pentru că vedem că credința părinților noștri este încă vie în inimile copiilor Tăi, și că, așa cum spunea și cântarea, noi suntem pe drumul spre Țara Canaanului. Tată, Te rugăm ca în seara aceasta, să Te înduri și dacă printre noi sunt persoane care nu au ajuns încă pe punctul în care să creadă numai Cuvântul, să le ajuți să ia o hotărâre finală și să-L accepte pe Hristos ca Mântuitorul lor, și să fie umpluți cu Duhul Său.

Îți mulțumim pentru acest grup de credincioși, numit Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline, care stau pentru neprihănire. Suntem bucuroși pentru că în țara noastră sunt oameni din lumea afacerilor, care își rezervă timp pentru a Te sluji pe Tine, și care își cheltuiesc banii ca să-i ajute și pe alții ca să devină cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

Îți mulțumim pentru frații lucrători din locul acesta, și pentru toți aceia care țin torța în mână, arătând lumii adâncite în întuneric, că există un drum care duce spre slavă, pentru fiecare mădular al Bisericii Dumnezeului celui viu, inclusiv pentru cei nou veniți.

În timp ce ne pregătim să citim Cuvântul Tău, Te rugăm să-L împarți oamenilor, după cum au nevoie, iar când serviciul se va încheia și când vom pleca acasă, fie ca alți nou-născuți să fie adăugați la Împărăția Ta.

Doamne, poate că în seara aceasta, se află printre noi și oameni bolnavi, care au nevoie de atingerea Marelui Medic. Îngăduie ca ei să primească ceea ce cer, căci

noi Te vom lăuda smeriți, în Numele Fiului Tău, Isus Hristos. Amin.

Cele mai minunate clipe din viața mea, sunt acelea când pot să stau în fața oamenilor și să le vorbesc despre bucuria vieții mele, Isus Hristos; când pot să le spun ce înseamnă El pentru mine și când pot să împărtășesc această bucurie și celor care nu au avut-o.

Acum treizeci și trei de ani, când am început, toți mă numeau „băiatul predicator”, dar acum, când anii au trecut, am devenit „bătrânul predicator”. Totuși, așa cum spune și cântarea, în fiecare zi „El crește tot mai dulce decât a fost cu o zi înainte.”

Acum, după ce am trecut de linia de mijloc, și mă îndrept spre apus, Hristos devine din ce în ce mai mult pentru mine. De aceea, consider că am un mare privilegiu, atunci când pot sta în fața oamenilor, ca să le vorbesc despre ceea ce este mai important decât orice lucru din lume: despre Viața veșnică, căci nu există nimic mai frumos la care m-aș putea gândi, decât Viața veșnică.

Când sunteți copii, vă jucați, dar după ce mai creșteți și ați primit educația, vă gândiți la căsătorie. Veți lua oare, o fată cu ochi căprui, sau una cu ochi albaștri? Iar dacă veți avea copii, ce educație le veți da și cum vor ajunge?

Eu mă bucur însă, că după ce toate aceste frământări vor trece, există Ceva. Da, atunci veți intra în Ceva care înseamnă mai mult decât toate aceste lucruri, care sunt și ele importante. Cu siguranță sunt importante pentru cel care urmează să-și întemeieze un cămin.

Dar toate acestea vor pieri, pe când Viața veșnică este cel mai mare lucru pe care-l știu. Ea m-a încântat când eram copil; mă încântă acum, când sunt la mijlocul vieții, și sunt sigur că atunci când cortina va cădea peste viața mea, voi fi bucuros să merg să mă întâlnesc cu Acela în slujba căruia mi-am pus întreaga viață.

Mă bucur că pot avea părtășie cu fratele Tony, cu fratele Carl Williams și cu toți ceilalți frați sau musafiri, care se află în locul acesta.

Odată, când am fost la Auditoriul Robinson Memorial din Little Rock, Arkansas, a fost vindecat un bărbat care umbla în cârje pe străzi și vindea creioane. El avea ambele membre paralizate, iar oamenilor le era milă de el. Și iată că într-o seară a venit la adunare și a primit un număr de rugăciune, și când a ajuns la rând, a fost vindecat. În ziua următoare, el umbla pe străzi cu cârjele pe umeri, punând mărturie despre lucrarea Domnului.

După o vreme, acest bărbat m-a întrebat:

„Frate Branham, eu sunt într-o încurcătură. Când te-am auzit vorbind, am crezut că ești nazarinean. (așa era el). Apoi, am văzut că în adunările tale sunt foarte mulți pentecostali, iar într-o zi te-am auzit spunând că ai fost ordonat în biserica Baptistă. De fapt, ce ești tu?”

„Este foarte simplu”, i-am răspuns. „Eu sunt pentecostal, nazarinean, baptist.”

Când m-am dus printre pentecostali, cu ani în urmă, când Domnul m-a trimis să mă rog pentru copiii Lui bolnavi, biserica în care mă aflam în vremea aceea, nu prea credea în rugăciunea pentru bolnavi, sau în vindecarea divină. Era ceva străin pentru ei. Mai mult, mi-au spus că am să devin un holly-roller. Ei bine, poate că am devenit așa cum au spus ei, nu știu, dar vreau să vă spun că sunt nespus de fericit pentru ceea ce sunt.

Odată, cineva mi-a spus că mi-am pierdut mințile, de aceea i-am răspuns: „Atunci lasă-mă în pace, fiindcă așa cum sunt acum sunt mai fericit decât înainte.” Este o bucurie de nedescris.

Când am ajuns printre pentecostali, am crezut că sunt un grup unit, dar cu timpul am văzut că și ei sunt dezbinați într-o mulțime de grupuri, ca și Biserica Baptistă din care am venit. Ei nu ar fi trebuit să țină parte nici unui grup. În ce mă privește, eu am încercat tot timpul să stau între ei și le-am spus: „Noi suntem frați”. Aceasta a fost atitudinea mea întotdeauna, pentru că am dorit să văd marea Biserică a Dumnezeului celui Viu, unită împreună în credință, în rugăciuni și în eforturi. De aceea m-am bucurat atunci când Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline, mi-au dat și mie un loc sub aripa lor, căci am văzut că ei nu sunt o organizație, ci un organism care cuprinde oameni din toate grupările.

Eu mă bucur sincer, că am ocazia să vorbesc pentru Creștinii de Afaceri, pentru că printre ei pot să mă exprim liber ceea ce înseamnă foarte mult pentru mine.

Deci, eu aparțin de grupul Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline și împreună, ne-am planificat să mergem în Africa de Sud, dacă va fi cu voia Domnului.

Cred că știți că una din cele mai mari adunări pe care El ne-a dat-o, a fost cea din Africa de Sud, unde numai într-o singură după-amiază, L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, treizeci de mii de băștinași. În dimineața următoare, Sidney Smith, primarul orașului Durban, m-a chemat la telefon și mi-a spus: „Du-te și uită-te pe fereastră”. Și acolo erau vreo zece camioane englezești, lungi cât încăperea aceasta cu cârje, cărucioare și alte obiecte ajutătoare, pe care oamenii le-au lăsat pe câmpul unde a avut loc adunarea, cu o zi înainte. Și în spatele acelor camioane, mergeau cei ce fuseseră vindecați, cu mâinile ridicate și cântând: „Crede numai, totul este posibil”. Văzându-i, am zis: „Doamne, aceasta este o zi memorabilă pentru mine.”

Acolo aș vrea să merg din nou. Eu am stat în Africa trei zile, dar nu știu când au avut loc toate acele lucruri. Cred că ele au avut loc după ce Domnul a vindecat pe platformă, un băiat care umbla în patru labe și se hrănea ca un câine. El a primit o gândire normală și a fost îndreptat de Domnul în fața acelei mulțimi, așa că putea merge ca orice om normal.

La începutul adunărilor, oamenii au fost separați prin garduri din cauza luptelor tribale, dar după trei zile, ei umblau împreună pe străzi, cu mâinile ridicate și cântând: „Crede numai, totul este posibil”.

Eu vă spun că vechea mea Evanghelie, în ciuda simplității ei, nu și-a pierdut puterea atunci când a fost predicată cum este.

Dacă sunteți un om de afaceri, dar n-ați intrat încă în părtășia vreunui grup de oameni de afaceri, dați-mi voie să vă recomand acest grup al Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Voi nu trebuie să aparțineți de nici o biserică. Ei se numesc „Oameni de Afaceri ai Evangheliei Depline”, dar nu este obligatoriu să fii un om al Evangheliei depline.

Cred că Isaac este cel care a săpat o fântână și a numit-o: „Esec”, adică „Ceartă”, pentru că filistenii s-au certat din pricina ei. După aceea, a săpat o altă fântână, pe care a numit-o „Sitna”, adică „Gâlceavă”, deoarece din cauza ei au fost neînțelegeri, și în final, a mai săpat o a treia fântână, căreia i-a pus numele „Rehobot”, adică „Lărgime”, căci zicea el, „Acum este loc pentru toți”. (Geneza 26.20-22).

Fraților, eu cred că așa este și aici: avem loc suficient ca să ne bucurăm împreună, în părtășie unii cu alții.

Voiam să anunț că vom avea rugăciuni pentru bolnavi și că vom predica timp de patru zile, la adunarea de la Ramada, unde voi începe pe data de 19. Pentru cei din Tucson, vreau să știți că mă voi ruga pentru bolnavi, săptămâna viitoare, la Adunarea lui Dumnezeu, sau dacă vreți, în biserica fratelui Arnold Mack.

Acum, fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să se reverse peste voi, iar dacă aveți Biblie, aș vrea să deschideți cu mine, căci vreau să citesc repede câteva versete, deoarece știu că mulți dintre voi, lucrează mâine.

În seara aceasta, voi vorbi despre un text pe care-l voi citi din **Romani 8.28-32**:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.

Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.

Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Fie ca Dumnezeu să-Și adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său, căci aș vrea să vorbesc despre subiectul: „Iertare”.

Biblia spune aici, că El ne-a dat toate lucrurile. Desigur, noi nu vom putea vorbi despre toate, dar vom lua unul dintre ele, și anume: iertarea, pentru că eu cred că este un lucru minunat să fii iertat, deoarece toți suntem vinovați de păcat. Noi toți am păcătuit, dar Dumnezeu a iertat vina păcatului nostru, prin Jertfa Fiului Său.

Acest lucru îmi amintește de o povestire pe care am citit-o nu demult. În ea era

vorba despre un soldat care a fost găsit vinovat de ceva. Acțiunea se petrecea în timpul războiului de Independență, iar soldatul a fost condamnat la moarte, prin execuție, datorită faptului că și-a părăsit postul în timpul luptei. Dar un alt soldat, a simțit milă pentru el, așa că s-a dus la președintele Lincoln, care era creștin, să ceară iertarea soldatului condamnat.

Și acest om, a căzut în genunchi în fața președintelui, spunând: „Domnule președinte Lincoln, fiți atât de bun, domnule, fiindcă cer îndurare pentru cineva, știind că sunteți creștin și că simțiți cu cei apăsați.

Prietenul meu era în timpul datoriei, dar bătaia puștilor și focul tunurilor l-au înspăimântat atât de tare, încât s-a întors și a fugit de la postul lui. Domnule Lincoln, el n-a vrut să facă această faptă, căci este un om bun, dar cu toate acestea, peste o săptămână va fi dus în fața plutonului de execuție. Nu mai are nici o șansă de scăpare, decât dacă dumneavoastră îi veți semna iertarea.”

Domnul Lincoln l-a ascultat cu lacrimile curgându-i pe obraji, după care a luat o hârtie din mapă și a scris:

„Eu, Abraham Lincoln, îl iert pe Cutare de greșeala săvârșită, astfel încât să nu fie executat.” După care s-a semnat.

Omul i-a dat binecuvântarea lui Dumnezeu și a alergat la închisoarea unde se afla prietenul său și i-a spus: „Uite, aici este iertarea ta!” după care a scos foaia de hârtie scrisă de Lincoln și i-a arătat-o, dar prietenul său i-a răspuns: „Nu-ți bate joc de mine. Mai am doar puțin și voi muri, iar tu vii cu asemenea glume? Nu te cred. Nu pot să cred așa ceva, pentru că oricine ar fi putut să se semneze cu numele Abraham Lincoln.”

„Bine, dar aceasta este chiar semnătura președintelui. Ești iertat!” Cu toate acestea, condamnatul nu a vrut să creadă și a fost executat la puțin timp după

aceea pentru că nu a acceptat grațierea adusă.

Vedeți? O iertare nu este iertare dacă nu este acceptată, iar în seara aceasta am citit că Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile și ne-a dat și iertarea, dar ea este valabilă numai pentru cei care vor să accepte Cuvântul lui Dumnezeu ca iertare, fiindcă faptul că-L citiți doar, nu înseamnă că ați fost iertați. Este nevoie să-L acceptați ca iertare a voastră, pentru că Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară în locul vostru. Numai dacă credeți și acceptați acest lucru, primiți iertarea.

Iertarea dată de Dumnezeu aduce eliberarea voastră de sub vină. Și această eliberare de sub vină, nu se obține printr-o doctrină psihologică, nici prin ceva care vă dă simțământul că v-ați făcut bine, că v-ați dus la biserică, sau că ați primit vreun crez, nu, nu, ci voi sunteți eliberați prin Puterea de la Calvar. Vedeți? Este Ceva care v-a eliberat, iar când se întâmplă aceasta, nu mai aveți nici o vină deoarece Biblia spune:

„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.” (Romani 8.1).

Aceasta înseamnă că un om care a fost eliberat de sub păcat, nu mai are în inimă nici o dorință de a umbla după lucrurile lumii. El a fost eliberat necondiționat și a devenit o făptură nouă în Hristos Isus, de aceea, dorințele lui sunt legate de lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Vedeți? El este eliberat.

Un astfel de om nu are nevoie de un preot care să-i spună lucrul acesta, pentru că el știe înlăuntrul lui că este iertat. Cum știe aceasta? Pentru că a acceptat iertarea dată de Dumnezeu prin Fiul Său.

O, ce sentiment este să fii eliberat de păcat!

Se spune că atunci când a fost semnată Proclamația de emancipare pentru sclavii din sud, a fost stabilită o anumită zi când avea să intre în vigoare. Și atunci, mulți dintre sclavii tineri, s-au urcat pe vârful muntelui ca să vadă primii răsăritul de soare care avea să le aducă eliberarea, căci în zorii acelei zile, urmau să plece cu toții în libertate. Răsăritul acela de soare, avea să pună capăt unei perioade pline de tristețe și de suferință din viața lor, aducându-le clipa după care au tânjit atât de mult, clipa când aveau să fie liberi.

Oh, dacă păcătoșii ar fi tot atât de nerăbdători, în seara aceasta, să prindă clipa când vor fi eliberați și iertați! Voi sunteți iertați în momentul în care Îl primiți pe Isus Hristos ca Mântuitor personal.

Se spune că tinerii s-au urcat sus pe munte, și de îndată ce soarele a început să strălucească la răsărit, au început să strige spre cei aflați jos: „Suntem liberi!” iar ceilalți au strigat și ei: „Suntem liberi!” pentru că soarele era sus.

Oh, eu cred că atunci când Fiul lui Dumnezeu a ieșit din mormânt, în dimineața învierii, pentru sfințirea noastră, ar fi trebuit să se audă strigăte de bucurie, de-a lungul națiunilor: „Suntem liberi de păcat și de rușine! Suntem eliberați prin Jertfa de pe Calvar!”, căci nu putea fi dat nici un dar mai mare decât acesta pentru omenire.

Când omul a păcătuit în grădina Eden, a făcut o mare prăpastie prin care a fost despărțit de Cel veșnic. Până în acel moment, omul fusese veșnic cu Dumnezeu, de aceea, nu cunoscuse boala, tristețea sau moartea, pentru că el nu fusese creat să moară.

Iadul a fost făcut pentru Diavol și îngerii lui, nu pentru omenire, deoarece oamenii au fost creați pe pământ ca să fie fii și fiice de Dumnezeu. Dar când a păcătuit și a trecut dincolo de linia dintre bine și rău, omul s-a despărțit de Dumnezeu, nelăsând nici o cale de întoarcere. El era total pierdut și nu se mai putea întoarce singur, pentru că păcătuse.

Dar, în marea Sa îndurare, Dumnezeu a acceptat un înlocuitor. Pentru că spusese: „În ziua în care vei mânca, vei muri!”, iar dreptatea și sfințenia Lui cerea condamnarea la moarte a omului care-l încălcase Cuvântul, a trebuit să accepte condamnarea omului, căci dacă nu și-ar fi ținut Cuvântul nu ar fi fost Dumnezeu. El îl iubea pe om, dar cu toate acestea, a trebuit să accepte despărțirea de el și de părtășia pe care o avusese cu copiii Săi în grădina Eden.

Noi ne putem baza pe un lucru: că orice spune Dumnezeu este Adevărul și ca urmare, trebuie să se împlinească. El nu-și poate lua Cuvântul înapoi pentru că este un Dumnezeu infinit și veșnic. Din cauza aceasta, prima Lui hotărâre va rămâne neschimbată pentru totdeauna. Nu poate să și-o retragă pentru că a cunoscut de la început toate lucrurile.

De aceea, când Dumnezeu spune ceva, totul este întocmai și nu se poate face nici o schimbare pentru că hotărârea Lui este desăvârșită. Mai mult, felul în care acționează prima dată, rămâne neschimbat pentru totdeauna. Astfel, dacă El a făcut o cale de scăpare pentru om, atunci toți ceilalți oameni vor fi salvați în același mod. Dacă El a promis că vindecarea bolnavilor se face pe baza credinței, așa va fi pentru totdeauna, pentru că Dumnezeu nu-și poate retrage Cuvântul dat.

După cum știți, în grădina Eden, Dumnezeu a acceptat un înlocuitor și a pregătit o cale de salvare: printr-o jertfă de sânge. Vedeți? Păcatul trebuia plătit cu sânge, și așa a fost pentru totdeauna. Nu a existat niciodată altceva care ar fi putut înlocui sângele vărsat, ci întotdeauna a fost așa.

Deci, singurul mod prin care Dumnezeu putea să-și primească copiii căzuți, era prin sângele vărsat al unui înlocuitor. Nu exista nici un alt preț care ar fi putut fi plătit, pentru că prima hotărâre a lui Dumnezeu este întotdeauna desăvârșită și veșnică. Noi știm cu toții că acesta este adevărul, pentru că Dumnezeu nu poate să mintă sau să își retragă Cuvântul dat, și de atunci, acesta a fost singurul mod și singurul loc de părtășie cu omul.

Cuvântul „moarte” înseamnă „despărțire”, dar moartea noastră fizică, nu înseamnă că suntem despărțiți de Dumnezeu, pentru că Isus a spus:

„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26).

Moartea la care se referă Cuvântul aici, este despărțirea de prezența lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că moartea fizică prin care trebuie să trecem aici, nu este adevărata moarte, pentru că suntem încă în prezența lui Dumnezeu. Ne mutăm de aici, într-un loc mai aproape de El, în Prezența Lui.

Amintiți-vă ce a spus Isus despre fetița lui Iair, care tocmai murise: *„...fetița n-a murit, ci doarme...”* (Matei 9.24). Și Biblia spune că cei din jur și-au bătut joc de El din pricina cuvintelor spuse, pentru că din punctul lor de vedere, fetița era moartă. Totuși, Isus a spus că ea doarme, după care S-a dus, a trezit-o și ea a revenit la viață.

Acum, începând de la Adam și până astăzi, omul a încercat tot timpul să-și facă un înlocuitor. El s-a străduit să facă ceva mai bun decât Dumnezeu, pentru că aceasta este natura omului: el încearcă tot timpul să îmbunătățească lucrurile, să le facă altfel; încearcă să introducă propriile sale idei în planul lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care lumea creștină stă despărțită în seara aceasta. Noi suntem despărțiți prin barierele pe care le-am ridicat singuri. Vedeți? Totul este din cauza omului, care și-a introdus propriile idei în planul lui Dumnezeu, și după cum am spus deja, de la Adam și până astăzi, a fost tot așa.

Adam a exprimat gândirea omului, în Eden, când și-a făcut acel șorț din frunze de smochin. Era ceva făcut de el însuși pentru a-și acoperi goliciunea. Și prin acele frunze de smochin, el a încercat să aibă educație, putere, cetății, idoli, civilizație, denotațiuni, dar cu toate aceste încercări, a rămas valabil un singur lucru: Dumnezeu Își primește aleșii doar sub sânge. Asta-i tot.

Educația a eșuat total, pentru că cu cât suntem mai educați, cu atât ne îndepărtăm mai mult unul de altul. Denominațiunile au eșuat, pentru că fiecare tragem linii și ridicăm bariere, încercând să ridicăm biserica noastră mai sus decât cealaltă, dar aceasta rupe părtășia. Civilizația a adus mai degrabă confuzie, orașe, turnuri și mai știu eu ce, dar toate au eșuat. Planul lui Dumnezeu însă, rămâne mereu același: sub sânge, dar acest sânge trebuia arătat. În timpul lui Israel, când trebuiau sacrificați miei, sângele era pus pe ușorii ușii și pe pragul de sus. Aceasta era cerința lui Dumnezeu.

Indiferent ce alt semn ar fi arătat ei, acel semn trebuia să fie obligatoriu acolo: că sunt tăiați împrejur, sau mai știu eu ce.

Poate că ei spuneau: „Noi credem fiecare Cuvânt pe care-L spune IeHoVaH,” dar aceasta nu era suficient. Ei trebuiau să arate semnul cerut de El: sângele.

Fraților, la fel este și în seara aceasta. Eu cred că fiecare creștin trebuie să arate Sângele lui Isus Hristos, care l-a despărțit de toate lucrurile lumii.

În timpul Vechiului Testament, semnul era pe ușă. El trebuia să fie acolo, dacă voiau să vadă cât de religioasă era acea casă, cât de religios era poporul, cât de bine au crescut copiii, cum au mers la biserică, cât de bine au împlinit toate lucrurile pe care le-a cerut Dumnezeu.

Chiar în ultimul ceas, fiind între viață și moarte, ei trebuiau să arate sângele, iar sângele mărturisea că un înlocuitor nevinovat a luat locul închinătorului. Partea chimică, roșul din sânge, era semnul de pe ușă care arăta că acea casă este în siguranță, sub sânge. Acela era un simbol.

Acum, în aceste zile din urmă, noi ajungem din nou la ceasul când Dumnezeu își eliberează biserica. Eu cred aceasta din inimă. Și așa cum acel sânge trebuia să stea ca aducere aminte, așa este cerut și astăzi un Semn. Dar desigur, nu s-a putut

lua partea chimică din Sângele Domnului Isus, și să fie aplicată pe fiecare inimă în parte.

În vechime, pentru fiecare casă era jertfit câte un miel, și ca dovadă că animalul a murit, sângele lui era pus pe ușă. Dar viața din acel miel nu putea să vină peste închinător, deoarece animalul nu are suflet.

Astăzi însă, când Sângele singurului Fiu al lui Dumnezeu a fost vărsat pe Calvar pentru iertarea noastră, Viața care era în acel Sânge era însuși Dumnezeu, așa că Duhul Sfânt se întoarce peste Biserica Sa, peste credincios, acesta fiind semnul dat pentru timpul din urmă. Astfel, El va trece pe lângă bărbatul sau femeia care au acceptat moartea lui Isus Hristos ca Înlocuitor, iar Duhul Sfânt va purta mărturia despre ei.

Poate spui: „Eu L-am acceptat!” dar trăiești încă în lume. În cazul acesta, acolo nu este nici o dovadă care să arate că Viața Lui este în tine, deoarece Prezența Duhului Sfânt nu este vizibilă în viața ta.

Vedeți care este cerința lui Dumnezeu? În aceste zile din urmă, fiecare bărbat și fiecare femeie trebuie să aibă dovada dată de Dumnezeu, semnul dat de El.

„Când voi vedea sângele...”, spunea Domnul în Vechiul Testament, iar Isus a zis:

„Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.5). De aceea, planul lui Dumnezeu din totdeauna, a fost sângele.

În Vechiul Testament, partea chimică aplicată pe ușă era un simbol spre Viața care urma să vină în inima credinciosului. Ea arăta că a fost dat un înlocuitor. Totuși, închinătorul din vechime, pleca afară cu aceeași conștiință vinovată cu care a

intrat și a jertfit mielul lui.

Cu închinătorul din noul legământ nu mai este însă așa, ci când acesta este curățit de păcat nu mai are cunoștință de el, acel lucru moare, a trecut, credinciosul fiind adus de la moarte la viață. El trăiește din nou în Isus Hristos, iar Duhul Sfânt se odihnește în inima lui aducând la suprafață Viața lui Isus Hristos, deoarece Biblia spune că: *„El este același ieri, azi și în veci.”* (Evrei 13.8).

Dumnezeu așteaptă ceasul în care Biserica Sa va ajunge în punctul în care va putea arăta semnul morții și învierii lui Isus Hristos, pentru că este scris:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi; și voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul lumii.” căci: *„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.”*

Uneori, eu ajung printre oameni care pretind că sunt creștini sfinți și totuși se rușinează de o mărturie; se rușinează să zică: „Amin!”; se rușinează să cânte cântările Sionului; se rușinează peste tot. Mie nu îmi plac asemenea oameni, ci îmi place să merg printre aceia care nu se rușinează de Evanghelia lui Isus Hristos. Chiar dacă pentru alții pare o erezie, ei nu se rușinează de Ea. De ce? Pentru că s-a întâmplat ceva, aceasta însemnând mai mult decât viața lor. Ei au primit Viața Lui, Viața veșnică, pentru că au acceptat Înlocuitorul lui Dumnezeu.

Mie îmi plac foarte mult și cântările. În timp ce mă aflam în spate, unde m-am rugat pentru câțiva oameni, căci acesta nu este un serviciu de vindecare, ci unul de vestire a Cuvântului, vă auzeam cum cântați și băteați din palme. Apoi, am văzut că unii chiar alergau în sus și-n jos, sau dansau în Duhul, cum spun ei. Când i-am văzut pentru prima dată pe penticostali făcând aceasta, i-am criticat, căci mă gândeam: „Ce este aceasta? Desigur, este un nonsens!” Apoi m-am dus și am studiat Biblia și acolo am găsit că oamenii dansau cu adevărat în Duhul.

Satan a copiat acest dans în Duhul, transformându-l în rock and roll, dar adevăratul dans vine de la Dumnezeu. Acesta este adevărul. Întotdeauna, dansul a fost un simbol al biruinței. Astfel, când David l-a ucis pe Goliat, oamenii l-au întâmpinat dansând. De ce? Pentru că avuseseră o biruință. Când Moise a trecut Marea Roșie prin puterea Duhului Sfânt, și a condus copiii lui Israel pe partea cealaltă, Miriam a luat o tamburină și a dansat în Duhul. Dacă aceea nu era o adunare penticostală de modă veche, atunci eu nu am văzut niciodată în viață una.

Vedeți? Problema este cu voi, că nu aveți biruință. Dar când în final obțineți acea biruință și când semnul Sângelui lui Isus Hristos vine peste voi...O, Doamne!

Îmi amintesc că atunci când David a avut acea mare biruință, a primit-o de soție pe fiica lui Saul, care era o ființă scrobită și stilată, sau dacă vreți o credincioasă formală. Și iată că într-o zi, Chivotul le-a fost luat de filistenii, în vremea când Saul era încă rege. Totuși, după o vreme, ei l-au trimis înapoi, iar când David l-a văzut venind, a alergat înaintea lui și a început să joace, să cânte și să-L laude pe Domnul pentru că Chivotul era din nou printre ei. Atunci, fiica lui Saul a fost foarte indignată de atitudinea soțului ei, pentru că s-a purtat necuviincios, nu doar în fața ei, ci și înaintea poporului. Totuși, el nu a luat-o în seamă, ci a continuat să se învârtă într-una și să danseze în Duhul în jurul Chivotului. În ce o privește pe fiica lui Saul, ea a fost blestemată de Dumnezeu din pricina atitudinii ei.

Oh, Sângele lui Isus Hristos aduce biruința, semnul învierii lui Hristos, Viața Sa care trăiește în Biserica Lui, pentru că nu există nici o altă părtășie decât sub Sângele Lui.

Denominațiunile noastre ne despart, spunând: „Acesta este un nonsens!” pentru că unul spune într-un fel, iar altul spune altfel.

Modelul nostru este însă Cincizecimea, deoarece nimeni nu poate spune că biserica nu a început acolo. Și de fiecare dată când Duhul Sfânt a venit peste oameni, ei s-au purtat la fel ca atunci.

Dați-mi voie să vă spun ceva. Oamenii din țările păgâne prin care am călătorit, nici măcar nu auziseră de Numele lui Isus Hristos, dar când le-am vorbit despre El și le-am cerut să-L primească, ei au ridicat mâinile și au trăit exact aceeași experiență pe care ați trăit-o și voi când ați primit Duhul Sfânt.

Aceasta este dovada că lucrarea Sa este universală. Ce este aceasta? Puterea Celui Atotputernic, este arătarea Semnului peste copiii Săi, chiar dacă sunt roșii, negri, albi sau altfel, deoarece acolo este singurul loc în care putem avea părtășie cu El.

Nimrod a zidit un turn, iar Nebucadnețar a ridicat o cetate, urmașii lor înaintând mereu în știință, dar Sângele a rămas mereu același Semn dat de Dumnezeu. El a hotărât că vina omului va fi luată de un înlocuitor nevinovat, și acest lucru a rămas valabil până astăzi. Vedeți? El nu a schimbat niciodată ceea ce a spus.

Măcar că a trecut prin atât de multe neazuri și probleme, Iov a rămas neclintit, pentru că știa că a îndeplinit în totul cerința lui Dumnezeu. Și la fel s-a întâmplat cu Avraam și cu toți ceilalți credincioși.

Israelul avea un singur loc în care putea avea părtășie cu El: sub sângele vărsat. Oamenii trebuiau să vină de pretutindeni și să se închine la Ierusalim, dar dacă acolo nu era o jertfă, nu era nici o închinare. Iar jertfa însemna sânge.

Prin educație, noi nu am făcut decât să ne îndepărtăm de Dumnezeu și mai mult decât eram la început. Din cauza aceasta, ceea ce ne trebuie este o inimă predată Atotputernicului Dumnezeu după voia Sa, căci atunci, Duhul Sfânt va veni ca un semn peste noi. Urmarea? *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred...”* pentru că El a rămas același.

Hristos a spus: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*

Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu crede, va fi osândit.

Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.15-18).

Aceasta este manifestarea Duhului Sfânt, care arăta că Dumnezeu l-a acceptat pe închinător, pentru că Duhul Sfânt și Viața care au fost în Hristos, vin acum peste ei.

Vă puteți imagina un evreu din vechime sub vărsarea de sânge? Să ne gândim puțin. Iată-l venind pe drum cu un berbec frumos și gras, căci este ziua legământului și trebuie să-și aducă jertfa, conform cerinței lui IeHoVaH.

Sau să zicem că are un miel grăsuț. Preotul îl va verifica să vadă dacă nu are cumva vreun cusur, apoi va merge la locul de închinare. Privind acel miel, închinătorul își dă seama că este un păcătos și că a făcut ceea ce era rău înaintea Domnului. Apoi, iată-l punându-și mâinile peste jertfă. Prin aceasta, el se identifică cu jertfa lui, iar când mielul este junghiat, când viața din el începe să plece, el simte durerea și își dă seama că acel animal ia locul lui. Astfel, pleacă din locul acela sfințit, pentru că a îndeplinit cerința lui IeHoVaH.

Același lucru este valabil și pentru credincioșii de astăzi.

Dumnezeu nu-ți cere să semnezi un carnet cu prezența la școala duminicală sau cu lipsa de la adunare. Nici nu-ți cere să spui de câte ori, în câte duminici ai fost prezent. Nu, nu, ci cerința Lui este să-ți pui mâinile pe Jertfa dată de El, pe capul lui Isus Hristos, și să simți că trupul Lui a fost frânt pe Calvar pentru ca tu să fii iertat, apoi să te identifici cu El prin botez, căci așa cum El a murit și a înviat, tu te îngropi în Numele Său ca să învii la o viață nouă, să trăiești ca o făptură nouă în Hristos. Acum, evreul putea fi sfințit pentru că făcea ceea ce i-a cerut IeHoVaH. Aceasta

era bine, dar în final totul a devenit o tradiție în familie, așa că ziceau: „Păi, este ziua legământului, așa că voi merge să-mi duc și eu mielul.”

Vedeți? Totul a devenit un obicei, o tradiție, căci nu mai mergeau cu sinceritate, ci o făceau doar pentru că așa procedau și celelalte familii.

Necazul este că exact acolo a ajuns și creștinătatea noastră. Exact spre aceasta se îndreaptă și mișcările noastre pentecostale: spre o tradiție de familie. Vedeți, noi nu ne identificăm cu Jertfa noastră; nu suntem morți împreună cu ea, ci ne mulțumim să spunem: „Oh, eu sunt creștin pentru că merg la biserică!” Mersul la biserică este bun, dar este nevoie ca tu să te identifici cu El; este nevoie să-ți pui mâinile peste El și să deveniți una, căci numai atunci Duhul lui Hristos vine în voi și vă transformă într-o făptură nouă: numai atunci deveniți fii și fiice de Dumnezeu. Se pare că nu mai avem sinceritatea pe care ar trebui să o avem, ci totul a devenit un obicei. Da, oamenii și-au făcut un obicei din a fi creștini.

Odată am întrebat-o pe o doamnă care a venit în rândul de rugăciune: „Sunteți creștină?” la care ea mi-a răspuns: „Faptul că sunt americană ar trebui să vă dea răspunsul.” O, parcă ar avea vreo legătură una cu alta! Este foarte bine că ești american, dar aceasta nu înseamnă că ești creștin. Nu, nu, căci pentru a fi creștin, este nevoie să te naști din nou.

Altă dată, am vorbit cu o altă femeie și am întrebat-o: „Sunteți creștină?” A fost atât de tulburată, încât mi-a răspuns: „Să știți că aprind o lumânare în fiecare seară.” Oh, parcă aceasta ar avea ceva cu El! Tu trebuie să te identifici cu Hristos, iar Viața Lui trebuie să trăiască în tine, dacă vrei să fii creștin, pentru că a fi creștin nu este un ritual, nici apartenența la o biserică. Toate acestea sunt bune, dar aveți nevoie de sinceritate și de o predare desăvârșită.

Dacă ați observat, în timpul serviciului de vindecare, când darul deosebirii este în acțiune, eu le cer în mod constant oamenilor să se pocăiască. Rugăciunile noastre au devenit o tradiție, așa că seara îngenunchem și spunem: „Doamne,

binecuvântează-l pe Cutare și pe Cutare, fă așa și așa, ajută-l pe John și lucrează așa..." Oh, voi faceți din Dumnezeu o mascotă sau un executor, fiindcă spuneți: „Doamne, să faci asta și cealaltă, să mergi acolo și dincolo....”, etc., însă Isus nu așa ne-a învățat să ne rugăm. Nu, nu, ci El a zis:

„Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău, vie Împărăția Ta. Facă-Se voia Ta, precum în ceruri și pe pământ.”

Dar, vedeți, noi încercăm să-l poruncim lui Dumnezeu să facă anumite lucruri așa cum vrem noi. Acesta este motivul pentru care biserica se răcește; acesta este motivul pentru care marea trezire care a atins națiunea a aruncat milioane de oameni în biserici. Oamenii au ajuns să folosească aceste experiențe ca o tradiție, în loc să fie smeriți, să se căiască și să-L lase pe Duhul Sfânt să-Și facă lucrarea cu ei, astfel încât să-i nască la o viață nouă și să pună în inima lor o asemenea foame încât să nu mai poată sta deoparte, ci să meargă la biserică.

Ei nu trebuie să vă îndemne să semnați bilete și alte lucruri, ci trebuie să aducă în voi Viața lui Hristos, să aducă acel Ceva care vă împinge înainte.

Ieri am discutat cu un tânăr și i-am povestit că pe vremea când eram paznic în Indiana obișnuiam să trec pe lângă un izvor. Era cel mai vesel izvor pe care l-am văzut vreodată. În Indiana sunt o mulțime de izvoare mari, din care apa iese înspumată și rece, dar acesta mi se părea cel mai deosebit. Și într-o zi, m-am așezat lângă el și am început să-i vorbesc, așa cum a vorbit Moise cu rugul aprins:

„Izvoarașule, ce te face să fii atât de vesel, încât clocotești tot timpul? Dacă vin aici iarna, tu clocotești; dacă vin primăvara, tu clocotești. Oare aceasta se datorează faptului că vin iepurașii și beau din tine?” Dacă ar fi putut vorbi, izvoarașul mi-ar fi vorbit: „Nu, nu acesta este motivul.” „Atunci, poate pentru că vin căprioarele și beau din tine?” „Nu, nici de aceea.”

„Sau poate pentru că uneori vin eu și beau apă din tine?”

„Nu, nu este nici acesta motivul. Eu mă bucur mult pentru că vin toți și beau din mine, dar nu acesta este motivul pentru care clocotesc tot timpul.” „Bine, dar atunci care este motivul pentru care ești atât de voios tot timpul?”

„Nu sunt eu, ci în spatele meu este Ceva care mă împinge afară.” Vedeți? Așa este și cu experiența creștină. Nu este ceva ce încercați să faceți de la voi, ci este ceva care lucrează în voi și vă împinge să procedați așa; este Viața veșnică ce se mișcă și izbucnește afară. Este așa cum i-a spus femeii de la fântână: *„...apa pe care ți-o voi da Eu, se va preface într-un izvor de apă vie, care va țâșni în Viața veșnică.”* (Ioan 4.14).

Când închinătorul se identifică cu Hristos, în el este Ceva care-i dă siguranța că este viu, de aceea, nu vrea ca acest lucru să devină un obicei.

Când Israelul a făcut o tradiție din poruncile lui Dumnezeu și din jertfele aduse, El l-a trimis pe marele profet Isaia cu: „Așa vorbește Domnul!” Vedeți, întotdeauna când se întâmplă așa ceva, Dumnezeu pune mâna pe un bărbat care nu se teme și-l trimite în față ca să arunce afară acele lucruri rele.

Dacă veți citi din Isaia 1, veți vedea ce le-a spus Domnul evreilor: *„Jertfele voastre (pe care chiar El le ceruse), au ajuns o scârbă pentru Mine. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vițelilor.”* Dumnezeu le disprețuiește. Chiar lucrul pe care li-l poruncise să-l facă, a ajuns să fie o scârbă pentru Dumnezeu, deoarece făcuseră din el un obicei, o tradiție.

Și noi putem face același lucru cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cum se poate aceasta? Când venim la El din obicei și când Îl reducem la un ritual. Înțelegeți? Noi trebuie să venim la El știind că este „Așa vorbește Domnul!” Și dacă Dumnezeu a dat o făgăduință, El va sta pe ea, deoarece este mai mare decât făgăduința dată. Acesta

este motivul pentru care noi trebuie să spunem la fel ca Avraam: „El este în stare să facă ce a făgăduit pentru că, cu adevărat, Dumnezeu va fi întotdeauna în stare să facă ce a promis.”

Isaia a vorbit poporului și le-a spus că nu au fost sinceri în ceea ce au făcut, ci au procedat astfel ca să fie la fel ca ceilalți și pentru că știau că așa a poruncit IeHoVaH.

Oare nu la fel facem și noi când zicem: „Bunicul meu a fost prezbiterian, așa că și eu voi fi prezbiterian.”? sau: „Tatăl meu a fost baptist, așa că sunt și eu baptist.” sau: „Mama mea a fost penticostală, deci voi merge și eu acolo.” Dar nu aceasta este cerința lui Dumnezeu. Dacă procedăm în felul acesta, vom ajunge într-un punct în care ne vom da seama că ne-am separat de Dumnezeu; că suntem despărțiți de El. Dacă venim însă sub Sângele vărsat al lui Isus Hristos, vom vedea că acolo se pot întâlni prezbiterieni, luterani, penticostali și toți ceilalți.

Da, ei pot să se întâlnească într-un singur loc: sub Sângele lui Isus Hristos.

Când biserica se va îndepărta de ritualurile ei și se va întoarce la planul original al lui Dumnezeu, conform căruia oamenii sunt născuți din nou în Împărăția lui Dumnezeu, și nu aderă doar la biserică, atunci timpul părtășiei va domni pretutindeni, iar Duhul Domnului va acoperi pământul așa cum apele acoperă marea. Atunci se va ajunge într-un punct în care oamenii vor putea uita diferențele și vor veni împreună în părtășie sub Sânge.

Noi nu putem veni sub tradiția baptistă, nici sub tradiția prezbiteriană sau penticostală, ci ne putem întâlni și să avem părtășie numai sub Sângele lui Isus Hristos, pentru că acesta este planul original al lui Dumnezeu. Acolo este iertare și numai acolo.

Când bapțiștii, penticostalii și ceilalți se întâlnesc sub crucea unde Sângele lui Isus

Hristos îi curățește pe toți oamenii de păcat, ei devin făpturi noi în Hristos Isus. Atunci fiecare îl vede pe celălalt un „frate”; indiferent cu ce marcă este marcat, el este un frate. Acesta este singurul teren pe care ne putem întâlni cu toții. Aceasta este calea dată de Dumnezeu, toate celelalte lucruri fiind crezuri omenești injectate. Planul original al lui Dumnezeu, pentru iertare, este Sângele lui Isus Hristos. Desigur.

Marele profet Isaia a strigat: „Tradițiile voastre nu au nici o putere. Sunt o scârbă în fața Mea, de aceea să nu credeți în ele.” Dar de ce a vorbit Domnul așa? Pentru că oamenii aduceau jertfe fără să aibă credință în ceea ce făceau.

Fraților, haideți să ne punem cu toții o întrebare: oare astăzi nu este la fel? Mie îmi este foarte greu să spun aceasta, dar trebuie să avem curajul să privim adevărul așa cum este. Undeva este ceva greșit, pentru că biserica ar trebui să fie la un milion de mile mai sus pe cale decât este acum, fiindcă Isus așteaptă ca ea să fie pregătită.

Mireasa Lui s-a pregătit. Noi avem potențialul. Duhul Sfânt este aici; Dumnezeu este aici; Puterea de vindecare a bolnavilor și Puterea de a face toate lucrurile pe care le-a făcut Isus, am văzut-o eu însumi demonstrată, ceea ce înseamnă că avem potențialul. Prin urmare, ceea ce mai așteaptă Dumnezeu de la noi, este să ne îndepărtăm de toate tradițiile noastre și să ne întoarcem sub Sângele Fiului Său Isus Hristos, astfel încât să devenim Biserica Dumnezeului celui Viu, unde metodiștii, prezbiterienii, luteranii, penticostalii, etc., pot veni să ia din Apa vieții fără bani și fără plată. Eu cred din toată inima acest lucru.

Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt ca să realizeze acest lucru, dar noi continuăm să umblăm nesinceri, fără părere de rău pentru păcatul săvârșit.

Aseară am fost într-o adunare mare din California, unde predicatorul este un bărbat vestit și am văzut că acolo erau numai adolescenți. Mie mi-a plăcut poziția lui, apoi am văzut că atunci când a făcut chemarea la altar și i-a chemat pe cei

prezenți să ia poziție, fetele s-au dus mestecând gumă, băieții se înghionteau unii pe alții, iar oamenii râdeau. Oh, fraților, nu așa se merge când îți pare rău pentru păcatele tale! Tu trebuie să pășești din convingere, iar Dumnezeu ne-a trimis o trezire a Duhului Sfânt, de modă veche, care să sape păcatul de la rădăcină și să aducă oamenilor o pocăință adevărată.

Atunci ei nu vor mai spune: „Mă voi întoarce la biserică și-mi voi reînnoi părtașia. Voi semna un carnet de membru.”

Dacă gândesc așa, pot să se alătore masonilor, sau mai știu eu căror alte grupări de felul acesta, căci vor avea aceleași rezultate.

Dar când vii sub Sângele lui Isus Hristos, sub legământul iertării lui Dumnezeu, trebuie s-o faci sincer, pentru că Dumnezeu cere sinceritate.

Dacă salvarea noastră L-a costat atât de scump – viața propriului Său Fiu, – cum credeți că vom putea primi trecere dacă ne rezumăm la semnarea unui carnet de membru, sau venim la El râzând, mestecând gumă sau aderând undeva? Nu se poate așa ceva, pentru că nu aceasta este cerința lui Dumnezeu, ci Biblia spune:

„Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.” (Psalmul 126.6).

Eu l-am văzut pe unul din marii evangheliști ai lumii, pe care l-am admirat întotdeauna, spunând cu Biblia în mână: „Acesta este Standardul. Aceasta ne cere Dumnezeu.” Apoi a adăugat: „Eu merg într-un oraș și țin o trezire în urma căreia 20.000-30.000 se hotărăsc pentru Domnul, dar când revin acolo după câteva luni, dacă mai găsesc 20-30 de credincioși. Pavel, în schimb, mergea într-o cetate și avea un convertit, dar când revenea după un an, lângă acel unu găsea încă 30-40 de credincioși. Eu cred că acest lucru se întâmplă din cauza predicatorilor leneși, care stau cu picioarele pe birou și nu se duc să-i viziteze pe acei oameni.”

Eu admir curajul și eforturile acestui bărbat, dar aş vrea să-i pun o întrebare: „Ce predicator l-a căutat și a vorbit cu acel unu convertit de Pavel, când el nu avea nici o biserică la care să meargă?” Vedeți? Pavel l-a scos din tradiții sau din părerile omenești și l-a dus la botezul cu Duhul Sfânt, așa că sufletul acelui om era în clocot pentru Dumnezeu. El avea o mulțime de mărturii de pus și avea despre ce să vorbească cu ceilalți, pentru că sufletul lui ardea ca o pară de foc, așezată de Dumnezeu acolo.

Fraților, ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este Semnul care arată că un bărbat sau o femeie este salvată: să-i vedem mergând cât se poate de repede după suflete.

Odată, un băiat a intrat într-un bar și i-a spus patronului: „Domnule...”

„Da, băiete.”

„Reclama dumneavoastră este jos.”

„Bine, îți mulțumesc că mi-ai spus,” i-a zis patronul și a ieșit să vadă ce s-a întâmplat cu reclama lui. Bărbatul avea o reclamă mare, luminoasă, dar când s-a uitat, a văzut că era la locul ei, așa că i-a spus tânărului:

„Te înșeli, băiete, reclama mea este sus.”

„Ba nu, domnule, nu este sus. Vreau să spun că cea mai bună reclamă pe care o vedeți, nu este sus.”

„Bine, dar aceasta este cea mai bună reclamă pe care o am,” a răspuns omul.

„O, nu,” a răspuns băiatul.„ Uitați-vă acolo.” Și acolo, unde arăta băiatul, era căzut în noroi, un om beat. Vedeți, aceea era reclama lui: un om aflat sub influența a ceea ce vindea el.

Tot așa, când vedem un om aflat sub influența Duhului Sfânt, astfel încât Viața lui clocotește sub focul de la Rusalii, acela este cel mai bun semn pe care l-a dat Dumnezeu, pentru a arăta că acel om este salvat. Da, domnilor, acela este cel mai bun semn. Dar cum va veni acel Semn? Nu prin alăturarea la o biserică, ci prin acceptarea iertării lui Isus Hristos, Înlocuitorul nevinovat.

Evreii nu mai aveau sinceritate, nu le mai părea rău pentru păcatele lor, de aceea totul a devenit un obicei, iar Dumnezeu a spus că s-a scârbit de ei. Rugăciunile lor nu mai aveau nici o putere, iar jertfele erau doar de formă.

Dar știați că Dumnezeu a spus același lucru cu privire la zilele din urmă? Haideți să citim din 2 Timotei 3.1-7:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,

fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine,

vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;

având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii

aceștia.

*Sunt printre ei unii, care se vâra prin case, și momesc pe femeile ușurate
îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte,*

*care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a
adevărului.”*

Biblia proorocește că va veni ceasul când biserica va ajunge în aceeași stare, urmând doar niște tradiții, ca și evreii. Iată-o din nou: o religie tradițională lipsită de putere.

Ei spun: „O, aceștia sunt comuniștii!” Nu, nu sunt comuniștii, deoarece cei despre care se vorbește aici, au o formă de evlavie. Ei merg la biserică și fac o expunere mare, teologică, dar una este viața lor acolo și alta este afară. De ce aceasta? Pentru că în sufletele lor nu este nici un foc; nu este nimic. Pe ei nu-i interesează de nimeni altcineva, ci spun: „Restul pot să moară; pot face ce vor. În ce ne privește, simțim că suntem salvați.”

Fraților, nu acesta este adevăratul creștinism, pentru că creștinismul merge după cel pierdut; merge după fratele rătăcit; merge și face ceva ca să-l ajute.

Oh, iar noi stăm cu brațele încrucișate măcar că pretindem că suntem salvați, în timp ce străzile sunt pline de femei care merg la biserică în pantaloni scurți, cu fețele vopsite și cu țigara în mână. Puteți sta liniștiți și să spuneți că acesta este creștinism?

Ce ar face cu sfântul Pavel dacă ar veni la Tucson? Păi, eu vă spun că până dimineața ar fi la închisoare. Acesta este adevărul. De ce? Pentru că sufletul lui ar arde pentru Dumnezeu și nu s-ar putea stăpâni să nu spună ceva împotriva acestor

lucruri. Desigur.

Da, noi mergem la biserică, însă tradițiile noastre au devenit o scârbă în fața lui Dumnezeu, de aceea, ce ne trebuie nouă astăzi, este un profet care să se ridice cu „Așa vorbește Domnul” și să rupă de la rădăcină aceste lucruri care au devenit o scârbă.

Denominațiunile și bisericile noastre sunt mai mari și mai frumoase ca oricând, dar eu cred că am arăta și mai bine dacă am sta din nou pe o alee, bătând din tobă sau din tamburină, și având în inimă adevăratul Foc al cincizecimii.

Totuși, noi stăm în stane mari și murim, în timp ce și lumea moare sub picioarele noastre. Da, domnilor.

Dar Dumnezeu are iertarea și această iertare este doar prin Isus Hristos. Nimic altceva nu-i va putea lua locul. Iertarea se primește doar sub sânge, nu sub o tradiție ci sub Sângele lui Isus Hristos, singura cale dată de Dumnezeu pentru păcătoși, singura cale pe care Îl putem întâlni.

Luați un baptist, un prezbiterian, un luteran și un penticostal și lăsați-i să vină sub acest Sânge și veți vedea că ei sunt frați. Ei nu se vor mai certa. Nu, domnilor, ci vor fi frați și vor vedea la fel.

Dar lăsați un metodist să discute cu un baptist despre botez și veți vedea că se vor certa imediat. Lăsați un unitarian să discute cu un trinitarian despre dumnezeire și se vor certa. Uitați-vă la ei, cum se vor certa și cum se vor lua de cap, dar lăsați-i să vină sub cruce și apoi priviți ce se va întâmpla
.....

Și va arde până voi muri,

Iar atunci, într-un dulce cântec

Voi cânta această putere de a salva.

Când această biată limbă bâlbâitoare

Va sta liniștită în mormânt.

Eu mărturisesc în seara aceasta, că Sângele lui Isus Hristos face ca un metodist, baptist, luteran sau prezbiterian, să fie fratele meu. Da, domnilor. El nu va mai fi un certăreț, ci va deveni un frate în Hristos, pentru că va crede fiecare Cuvânt din Biblie.

Cum ar fi posibil ca Duhul Sfânt să nege Biblia pe care a scris-o El însuși? Cum este posibil ca un om care posedă Duhul Sfânt și citește un verset din Biblie, să spună:

„Aceste lucruri au fost pentru ucenici.”?

Vedeți, nu se poate. Isus a spus: *„Cine va crede”*, iar Petru a zis în ziua de Rusalii, că: *„...făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”* (Fapte 2.39). Duhul Sfânt este pentru oricine *„va fi chemat de Dumnezeu.”*

Referitor la aceasta, Biblia spune: *„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte”* (Romani 8.29). El i-a hotărât, iar ei L-au acceptat, căci: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl....”* și: *„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine;....”* (Ioan 6.44 și 37).

Venim noi la El printr-o emoție „fabricată”? Venim prin aderarea la o biserică? Venim pentru că nu vrem să mergem în iad? Sau venim pentru că-L iubim pe Dumnezeu, căci ne-a iubit atât de mult, „că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” ? (Ioan 3.16). Sau venim pentru că este o Jertfă de iubire pe care am primit-o de la Dumnezeu ca s-o arătăm?

Fraților, Dumnezeu urăște religia lipsită de putere. De fiecare dată când a trimis o reformă sau o trezire, a fost însoțită de semne mari și de putere. Astfel, când a venit Luther, Wesley, Sankey, Finney, Knox, Clavin, au fost însoțiți de o Putere. De ce? Pentru că acolo unde este Dumnezeu, este supranaturalul. Da, unde se arată El, trebuie să fie și supranaturalul.

Astăzi se vorbește despre blândețe și bunătate, dar uitați-vă la fariseii din zilele lui Isus. Cine era cel mai amabil decât bătrânul preot? Sau cine era cel mai respectat decât El?

„Când te naști, el vine imediat la tine. Dacă apare vreo ceartă între vecini, el vine și-i împacă, pentru că întotdeauna este împăciuitoare și iubitor. Știți voi ce vreau să spun. Iar când ești în necaz, poți apela fără teamă la el, fiindcă te va ajuta. Dar dacă vorbim despre acest Isus din Nazaret, uitați-vă la El! Preotul nostru știe cine este tatăl lui și își recunoaște întreaga spiță de neam, iar școala pe care o avem aici îi recunoaște meritele, dar cine este acest Isus? Ce școală a urmat? De care organizație aparține? Ce altceva face decât să se certe toată ziua? O, și ați auzit ce spune despre iubitul nostru preot? Că este de la Diavolul.”

Vedeți? Isus a spus: „Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele lui...” Vă puteți imagina așa ceva? El a intrat în Templu și a privit spre cei aflați acolo prin de mânie, după care a răsturnat jertfele pe care le cerea leHoVaH și a început să strige: „Este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” (Matei 21.13).

Oare ce ar face El dacă ar veni în bisericile noastre moderne? Cu siguranță, s-ar „mișca” niște mese, și ar „sări” câteva scaune. Păi, le-ar rupe în bucăți. Desigur. El ar face același lucru ca atunci, pentru că este foarte biblic; este Cuvântul. El nu a scris niciodată nimic, pentru că era Cuvântul; era Cuvântul viu, dar oamenii nu l-au recunoscut.

Isus a făgăduit aceste semne pentru întreaga lume. El a spus că aceste binecuvântări și Duhul Sfânt vor veni exact la fel ca la început peste oricine va fi chemat de Dumnezeu.

Cum este posibil ca un om care spune că este creștin, ba mai mult, care pretinde că are Duhul Sfânt, să nege acest Cuvânt? Nu se poate, pentru că Duhul Sfânt va puncta cu „Amin” fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu.

Fraților, sistemele noastre educaționale ne-au tras departe de asta. Denominațiunile noastre ne-au despărțit pe unul de celălalt și de Cuvânt, și vor continua să facă aceasta. Dacă acceptați un înlocuitor, nu aveți altceva decât o frunză de smochin, ca Adam, iar lui Dumnezeu nu-i trebuie așa ceva.

Dar când biserica vine sub Sângele lui Isus Hristos, cu Semnul Duhului Sfânt asupra ei, veți vedea din nou frățietatea adevărată; veți vedea o biserică plină de putere.

Dumnezeu urăște religia lipsită de putere, de aceea biserica trebuie să aibă putere. Sigur că da. Ea trebuie să aibă puterea de a salva un om din păcat; puterea care poate face semne și minuni, așa cum a făgăduit Isus Hristos.

Ucenicii au pus puterea aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu, au crezut și au lovit ținta. Voi să faceți la fel, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și veți lovi ținta din nou. Trebuie să se întâmple aceasta, pentru că El este același ieri, azi și în veci.

Dumnezeu nu vrea o biserică lipsită de putere, ci dorește să se legitimeze pe Sine însuși, viu, iar nădejdea noastră este învierea, nu-i așa? Nădejdea noastră de viață este învierea lui Isus Hristos.

Vedeți, Dumnezeu vrea să lucreze în biserica Sa. De altfel, Isus a spus: „*Eu voi fi cu voi și în voi până la sfârșitul lumii.*” De aceea: „*Lucrările pe care le face Eu, le veți face și voi.*” Aceste cuvinte le spune în Ioan 14.12:

„.....lucrările pe care le fac Eu; ba încă veți face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”

Problema este că biserica de astăzi încearcă să nege aceasta. Ea caută doar o cale prin care să obțină cât mai mulți membri și să devină mai populară.

Acum aș vrea să vă întreb ceva. Dumnezeu încearcă să Se prezinte în Biserica Sa, în timp ce biserica încearcă să se prezinte printr-un crez. Dar nu se poate așa. Voi trebuie să scăpați de crez și să-L lăsați pe Hristos înăuntru. Cum puteți face aceasta? Printr-o inimă sinceră, gata să mărturisească păcatul, căci dacă faceți aceasta, ținând mâinile peste Jertfa Isus Hristos, sângele Său vă va curăți și veți fi născuți din nou, așa că lucrările lui Dumnezeu vă vor urma așa cum este scris.

Biserica dorește însă, să se prezinte cu crezul ei, cu care vrea să aducă mai mulți membri, dar Dumnezeu Vrea să Se prezinte prin Puterea Sângelui, ca să aducă la suprafață creștini născuți din nou. Aceasta este diferența.

Voi vreți să vedeți ceva deosebit înainte ca să acceptați că sunteți greșiți, dar a face aceasta, înseamnă a-l respinge pe Duhul Sfânt și puterea Sa și acceptarea unui crez omenesc.

Dacă vrei să fii creștin, trebuie să umbli în făgăduințele lui Dumnezeu, pentru că

acolo este o „Lumină roșie” care luminează tot timpul înaintea ta: „Acesta este Cuvântul”.

Voi spuneți: „Păi, asta a fost pentru un alt timp”, dar nu este adevărat. Este pentru astăzi, deoarece Hristos este Cuvântul. Așa este. Ioan 1.1+14: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu....și Cuvântul S-a făcut trup.*” Biblia spune că „*El este același ieri, azi și în veci.*” Aceasta înseamnă că dacă Hristos este Cuvântul, fiecare făgăduință este adevărată și rămâne la fel de valabilă ieri, azi și în veci. Așa trebuie să fie, dar necesită o credință născută din nou, ca să creadă și s-o facă să acționeze. Inșă cu o tradiție nu o veți putea face! Nu va funcționa. Singura cale, este ca să ajungeți la Sânge.

După ce Isaia i-a spus Israelului că ei au murdărit prin tradițiile lor, înlocuitorul dat de Dumnezeu, câteva sute de ani mai târziu, a apărut un alt profet: Ioan Botezătorul, care a arătat către un alt Miel. Dar Acela nu mai era numai pentru Israel, ci pentru toată rasa căzută a lui Adam.

Dumnezeu urma să trimită un Miel, și acesta a fost dat pentru evrei, neamuri și oricine ar mai fi. Vedeți? Mielul a venit și a fost cuit pe altarul Lui, vărsându-Și Sângele pentru noi.

În vechime, când era jertfit mielul, duhul lui nu putea veni înapoi, așa că sângele lui a fost aplicat doar peste o națiune, dar prin jertfirea Mielului lui Dumnezeu, Sângele a fost aplicat pentru întreaga rasă umană a lui Adam, Semnul venind înapoi peste închinător, în forma Duhului Sfânt. Aceasta era cerința lui Dumnezeu atât în vechime, cât și astăzi.

Acum, dacă cineva simte greutatea păcatului, și știe că este greșit, are posibilitate de a primi iertarea. Cum? Prin Mielul lui Dumnezeu. Credeți aceasta? Noi putem primi iertarea prin Sângele Mielului.

Odată, am auzit o povestire care m-a mișcat foarte tare. Era un băiat care se numea Suscot. Într-o zi, el a fost răpit de niște marinari și pus să îngrijească porcii. Băiatul era foarte liniștit și-și vedea de treaba lui. Și iată că într-o zi, bătrânul căpitan s-a îmbolnăvit atât de tare, încât era pe moarte. La un moment dat, căpitanul l-a chemat pe secund și l-a întrebat: „Este cineva care are o Biblie la el, căci în copilărie am fost încredințat Domnului ca să fiu creștin, iar acum sunt pe moarte și departe de El. N-aș vrea să mor așa, de aceea are cineva o Biblie la el?”

Și din toată mulțimea de marinari de pe corabie, s-a ridicat acel băiat și a spus: „Domnule, eu am o Biblie. Sunt creștin și am luat-o cu mine.”

„Vino aici, băiete”, i-a zis căpitanul. „Spui că tu ai o Biblie la tine?”

„Da, domnule. Mama și tata erau creștini, iar eu mi-am încredințat viața Domnului de când eram micuț, de aceea, oriunde mă duc, iau și Cuvântul Lui cu mine. Mi l-am pus pe inimă și acum îl am în inima mea.”

„Citește-mi ceva de acolo, băiete, înainte ca să mor.” Și micuțul băiat a deschis Biblia la Isaia 53.5, de unde a citit următoarele:

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

Atunci bătrânul căpitan i-a zis: „Poți să citești mai departe?” „Pot”, a răspuns băiatul, „dar aș vrea să fac o mică paranteză aici.”

„Dă-i drumul”, a spus căpitanul.

„Înainte ca să mă luați de lângă mama, ea îmi spunea adesea textul acesta din

Biblie. Și știți cum mi-l spunea?”

„Spune-mi, băiete, că vreau să știu cum ți-l spunea mama ta creștină.” Și băiatul a spus: „Iată cum mi-l citea mama: „El era străpuns pentru păcatele lui Willie Pruitt; zdrobit pentru fărădelegile lui Willie Pruitt și pedeapsa lui Willie Pruitt a căzut peste El și prin rănilor Lui, Willie Pruitt a fost tămăduit.”

Bătrânul căpitan a spus: „Îmi place aceasta. Este foarte frumos, dar crezi că ar putea fi citit și numele meu acolo? Ai putea face aceasta, băiete?” „Am să încerc, domnule, a răspuns băiatul, după care a spus: „El era străpuns pentru păcatele lui John Quartz; zdrobit pentru fărădelegile lui John Quartz. Pedeapsa lui John Quartz a căzut peste El și prin rănilor Lui, John Quartz a fost tămăduit.”

Cu lacrimile și roind pe obraji, căpitanul a spus: „Adu-mi hainele, căci Isus Hristos m-a vindecat. Din clipa aceasta, Îi dăruiesc Lui întreaga mea viață.”

Oh, prietene, dacă ai putea să-ți citești și tu numele acolo! Oh, dacă aș putea să-mi citesc și eu numele acolo: „El era străpuns pentru păcatele lui William Branham; zdrobit pentru fărădelegile lui William Branham....” Vedeți? Nu biserica, nu un crez sau altceva de felul acesta, ci El. „Pedeapsa care îmi dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui, William Branham este tămăduit.”

Aceasta trebuie să facem, fraților: să ne citim numele în Scriptură și să credem că ceea ce citim este Adevărul, căci aceasta ne va aduce iertarea, deoarece ne dăm seama că El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Tot în această legătură, putem citi și Evrei 9.11-14:

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela

mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta;

și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului,

cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!"

Deci, iertarea aduce curățire, ceea ce înseamnă că închinătorul nu mai are povara păcatului și că s-a curățit de tradițiile moarte. Când venim cu adevărat sub Sânge, noi suntem curățiți de tradițiile moarte. Așa spune Scriptura: „...vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte...” (în traducerea engleză este scris: „de tradițiile moarte”). Astfel, voi uitați că sunteți baptist, metodist, sau pentecostal, înțelegeți? Voi uitați de toate aceste tradiții moarte și veniți sub Sânge.

Citiți numele vostru acolo, apoi veniți la masa Cinei, și atunci veți vedea cine are dreptate și cine nu; sau dacă va fi o cină apropiată, sau nu. Atunci veți vedea dacă-l mai puteți închide afară pe fratele vostru. Nu, nu veți putea face aceasta, pentru că este Ceva care nu vă lasă. Frate, dacă numele tău a fost citit în acel text, nu mai poți face aceasta, pentru că El te-a curățit.

Să ne amintim de El în timp ce vom îngenunchea la cruce, și chiar dacă ar fi un preot catolic, un prezbiterian, sau orice ar fi, lăsați ca acel om să vină și să-și citească numele acolo:

„El era străpuns pentru păcatele preotului; zdrobit pentru fărădelegile metodistului, ale baptistului, ale penticostalului...” Puneți-vă numele acolo și haideți să credem din inimă. Ce să credem? Nu ce spune crezul, ci ceea ce spune Cuvântul. Apoi, haideți să îngenunchem la cruce și să fim frați, căci aceasta ne va curăți de tradițiile noastre.

O, și când se întâmplă aceasta, pot sta acolo patruzeci de prezbiterieni din patruzeci de state diferite, sau patruzeci de înalți preoți, sau cardinali, episcopi, și papi, care să strige într-un glas: „Ridică-te de acolo și nu te murdări!”, căci nimic nu vă va mai clinti. Atunci veți pune brațele în jurul fratelui vostru, deoarece ați primit iertarea sub același legământ sub care a primit-o și el. Da, atunci veți fi frați; veți fi mai apropiați ca frații trupești.

Frate, este Ceva care te atrage mai aproape de Dumnezeu, iar când ești atras de El, ești atras mai aproape și de fratele tău. Cum ai putea să-l urăști pe fratele tău pe care-l vezi, și să spui că-L iubești pe Dumnezeu, pe care nu-L vezi? Dacă spui aceasta, înseamnă că ești un mincinos și că adevărul nu este în tine. Dar când ajungem acolo unde Sângele lui Isus Hristos ne curățește pe toți de păcat, suntem frați. Atunci nu mai există nici o deosebire între noi, iar vechile denumiri, care au fost agățate de noi, nu mai au nici o valoare.

Îmi amintesc de vremea când pășteam vitele. Fermierul stătea și privea toate vitele care treceau pe lângă el, dar era interesat de un singur lucru: de rasa de sânge. Astfel, dacă vacile nu aparțineau rasei „Hereford”, nu aveau voie să intre pe pășunea „Arapaho”, deoarece terenul acela aparținea Asociației Hereford.

Mă gândesc că așa va fi și la sfârșitul timpului. Atunci El nu va întreba: „Ai fost metodist?” sau: „Ai fost baptist?”, căci aceasta este marea întrebare de astăzi: „Tu ce ești?” Dacă mă întrebați: „Ești metodist sau baptist?”, răspunsul meu este: „Nu”. „Atunci ce ești? Prezbiterian, luteran, nazarinean, penticostal?” „Nu”. „Dar ce ești?”

„Eu sunt creștin.” Eu sunt un creștin cu marca Sângelui pe el, iar aceasta înseamnă că orice persoană care are această „Marcă de Sânge” pe el, este fratele și sora mea.

Cu toată sinceritatea, cu toții, să ne punem mâinile peste Jertfă și să spunem: „Suntem niște păcătoși vinovați și nu suntem vrednici de mila Ta, Doamne. Dar Tu L-ai trimis pe Fiul Tău să moară în locul nostru, iar noi acceptăm acest lucru,” și atunci vom fi frați. Atunci totul se va termina, iar noi vom fi iertați și curățiți de păcat; vom fi curățiți de toate tradițiile. Atunci lucrurile vechi se vor duce, iar certurile vor dispărea deoarece, metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii, toți au fost curățiți de același Sânge și au devenit frați și surori. Noi putem avea părtășie numai sub Sânge.

Eu am văzut prezbiterienii care stăteau în adunările Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, vorbind în limbi și strigând cât se poate de tare. Câți din voi îl cunosc pe John Brown, un prezbitarian cunoscut, care a stat aici și a vorbit în limbi? El era păstorul celei mai faimoase biserici prezbiteriene din Statele Unite, dar aceasta nu l-a oprit să danseze în Duhul.

Vedeți? Bapțiștii, metodiștii, toți împreună. Ce este aceasta? Ei au venit sub Sânge, iar acolo nu mai sunt bariere denominaționale și nici etichete, ci toți sunt una; toți sunt creștini și au lucrurile în comun.

Nu demult, erau doi soți care voiau să divorțeze. Ei s-au dus la psihiatru, ca să vadă dacă nu pot să-și alinieze gândurile împreună, dar nu au reușit. S-au dus peste tot unde au crezut că îi va ajuta să stea împreună, dar se certau tot timpul, iar până la urmă s-au separat, pentru că nu se mai puteau suporta unul pe altul. Astfel, și-au angajat câte un avocat, iar aceștia le-au spus:

„Ar fi bine să vă împărțiți bunurile înainte ca să ajungeți la pronunțarea sentinței de divorț.” Astfel, cei doi s-au dus acasă și au început să se certe din nou, spunând: „Eu vreau asta”. „Și eu vreau asta!”, apoi, după ce și-au împărțit cu greu

lucrurile din camere și din bucătărie, și-au amintit că au și în pod câte ceva. Au urcat deci în pod și au tras o ladă veche din care au început să scoată diferite obiecte, iar când le vedeau spuneau: „Pe asta poți s-o iei tu, iar eu o iau pe asta.” Și în final, privirile amândurora au căzut peste un obiect micuț. Ce era? O pereche de papuci micuți, albi, care aparținuseră copilășului decedat; și care fusese parte din amândoi.

De fapt cui aparținea? Al cui era? Aparținea amândurora, deci aveau ceva comun. Curând din ochii lor au început să curgă lacrimi. Până atunci au putut împărți totul, dar acum ajunseseră la ceva ce aveau în comun: copilășul care acum era în ceruri. Aceasta a pus capăt disputei dintre ei. În câteva minute erau îmbrățișați, acțiunea de divorț a fost retrasă, iar pacea s-a instalat din nou în familia lor.

Fraților, dați-mi voie să vă spun ceva, în seara aceasta. Eu nu vă cer să mergeți la o biserică anume, dar vreau să știți că avem cu toții un singur lucru comun: pe Isus Hristos. Noi nu putem fi cu toții metodiști, nici bapțiști, nici unitarieni sau trinitarieni, dar există un lucru pe care-L avem în comun, și anume: iertarea oferită de Dumnezeu, în Fiul Său Isus Hristos, căci noi avem toate lucrurile date în El.

Acesta este primul lucru pe care trebuie să-L acceptăm, căci dacă acceptăm iertarea oferită de Dumnezeu, vom putea avea și alte lucruri. Dar aceasta nu se va face prin sistemul vostru educațional, ci prin Isus Hristos. Da, noi toți ne putem întâlni sub cruce, să fim una și să avem toate lucrurile în comun. Credeți aceasta?

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment și să ne rugăm. (Este dat un mesaj din audiență). Amin.

Cu capetele și cu inimile plecate, să spunem cu toții: „Doamne, vin cu inima plecată, căci doresc să-mi arăți dacă sunt bine sau greșit cu toate tradițiile mele.”? Fie ca Duhul Sfânt să cerceteze fiecare inimă, iar dacă vreuna nu este cum trebuie, noi putem s-o amintim în rugăciune, știind că există un singur loc în care putem fi împreună: sub Sânge.

Dacă mergem acolo, noi suntem curățiți de toate păcatele lumii. Dacă vrei să fiți amintiți în rugăciune, ridicați mâna.

O, ce multe mâini sunt ridicate! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Vă dați seama că nu mai avem multe zile de pribegit pe acest pământ?

Poate ziceți: „Păi, eu sunt tânăr!” Nu se știe. S-ar putea ca în noaptea aceasta să moară o mulțime de adolescenți din lume, poate sute. Ai vrea deci, să spui: „Doamne Dumnezeule, cu mâna ridicată accept iertarea pe care ai dat-o în Sângele lui Isus Hristos. Fie ca Semnul din Sânge, Duhul Sfânt, să vină și peste mine, deoarece știu că L-am primit. Doresc să primesc Acel Ceva care să mă facă să mă simt așa cum ai spus; căci păcatele mele s-au dus, dragostea pentru lume a dispărut, iar eu sunt o făptură nouă. Vreau să știu aceasta în inima mea, de aceea, Dumnezeule, îmi ridic mâinile spre Tine, în fața fratelui Branham, căci Tu îmi cunoști inima.”

Nimeni să nu privească în sus, ci lăsați-L doar pe Dumnezeu să vadă aceasta. Spuneți: „Dumnezeule, doresc Semnul care să dovedească faptul că Sângele a fost aplicat asupra mea. Doresc să-L văd.”

Ridicați mâna și spuneți: „Roagă-te și pentru mine, frate Branham.” Domnul să te binecuvânteze.

Nu contează ce sunteți, căci El este pentru oricine. Eu nu am nimic împotriva acestor biserici, dar vreau să știți că ele nu mântuiesc, ci aveți nevoie de harul care iartă, iar acest har nu este reprezentat de o biserică, ci prin Sângele lui Isus Hristos. Acela este Înlocuitorul vostru și singurul peste care vă puteți pune mâinile și să spuneți: „Accept acest Înlocuitor, de aceea, Te rog să fii îndurător cu mine, Doamne.”

Poate printre noi sunt membri ai bisericii, care au mers la biserică cu toată

sinceritatea. Eu cred că v-ați dus cu sinceritate, dar spuneți: „Frate Branham, cu adevărat inima mea nu a fost curățită de toate aceste tradiții și lucruri. Chiar dacă mi-ar fi dovedit cu Biblia, recunosc că nu aș putea accepta din toată inima că sunt greșit, dar doresc să te rogi pentru mine.”

Vreți să ridicați mâinile și să spuneți: „Roagă-te...” Da, o voi face. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Este bine. Spuneți: „Vreau să pot accepta tot ceea ce spune Domnul în Biblie, căci doresc ca Sângele lui Isus Hristos să vină și asupra mea.”

Fraților, El ne-a dat un Semn în Sânge, iar acest semn este Duhul Sfânt. Și voi știți ce s-a întâmplat atunci când Rusaliile, Duhul Sfânt, a venit jos. Dar nu uitați că de fiecare dată când vine El, va face același lucru, deoarece Petru a spus clar că: *„... făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* Deci este aceeași făgăduință.

Dacă aici sunt zece cenți, și dincolo vor fi tot zece cenți, și oriunde ar fi, sunt tot zece cenți. Dacă aici este un diamant, va fi un diamant și acolo. Dacă aceasta este o casă aici, va fi o casă și acolo.

Și dacă Cel care S-a revărsat la Rusalii peste oameni a fost Duhul Sfânt, atunci același Duh Sfânt se revărsă peste ei și astăzi. Problema este că voi nu ați avut încă acea experiență. Ați vrea s-o acceptați acum, în timp ce ne rugăm?

Tatăl nostru ceresc, știu că soarele coboară tot mai jos, așa că nu mai este mult până când arhanghelul va păși din scena timpului în veșnicie. Atunci trâmbița va răsună și fiecare bărbat și femeie vor răspunde la ceea ce știm că este Adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu.

Tată, noi știm că trebuie să existe un Standard pe care Dumnezeu îl are aici pe pământ, și după care ne va judeca pe toți. O, și dacă luăm ca standard biserica

noastră denominațională, cât de departe am fi de Adevăr? Sau care denominațiune ar fi cea corectă? Dacă ar fi așa, noi am fi foarte derutați și nu am mai ști ce să facem. Dar acolo este un standard dat de Tine, și acesta este Cuvântul Tău, iar El spune că: *„Dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* Cu alte cuvinte, el n-o poate înțelege. Acesta este motivul pentru care fiecare om trebuie să accepte Cuvântul prin credință, să fie născut din nou și apoi va înțelege, căci „a vedea” înseamnă „a înțelege”.

Dumnezeule, în seara aceasta ne rugăm pentru toți aceia care au ridicat mâna, căci ei n-au putut face aceasta fără să aibă o încredințare. Și credem că Cel care i-a făcut să vadă, este Duhul Sfânt. El le-a pus în inimă dorința de a fi bine, de aceea, și-au ridicat mâinile spre Tine, marele Creator, știind că într-o zi vor trebui să se întâlnească cu Tine.

Doamne, eu cred că ei sunt sinceri, de aceea mijlocesc pentru fiecare dintre ei, și sunt încredințat că nici unul din cei care au ridicat mâna, nu vor avea odihnă până când Duhul Sfânt nu le va umple viața cu prezența Ta.

Ți-i ofer ca trofee ale lui Isus Hristos și Te rog să-i ajuți, Doamne. Salvează-i pe cei pierduți, umple cu Duhul Sfânt inimile care L-au acceptat pe Isus Hristos și binecuvântează-le. Proslăvește-Te, pentru că ne-ai promis, Isuse. Ai spus că *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu este atras de Tatăl Meu, care M-a trimis,”* iar credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Și acum, Cuvântul fiind predicat, credința vine prin auzirea Lui. Ei au fost atrași, pentru că Biblia spune că *„cei pe care i-a chemat mai dinainte, i-a și hotărât; și pe cei pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit,”* adică le-a dat Viață veșnică.

Tată, Tu le-ai scris numele în Cartea Vieții Mielului, înainte ca să fie lumea, iar în seara aceasta ei au fost chemați de Duhul Sfânt și au ridicat mâna, de aceea, Te rog să le dai Viața veșnică.

Te rog să lași ca Duhul Sfânt să vină în inimile lor și să-i taie împrejur depărtându-i de toate faptele moarte ale firii și de tradițiile omenești; să-i ierte și să-i umple cu prezența Ta, ca să poată ieși afară, începând de astăzi.

O, Doamne Dumnezeule, fie ca ei să iasă afară ca niște torțe aprinse. Lasă ca Duhul Sfânt să trimită foc peste ei, astfel încât să fie plini de bunătatea lui Dumnezeu, apoi să meargă, la rândul lor, să-l cheme pe fiecare păcătos să intre în legătură cu crucea. Fă aceasta cu metodiștii, cu bapțiștii, cu prezbiterienii, cu penticostalii și cu toți ceilalți, Doamne. Ai milă, Te rugăm. Acum ei sunt ai Tăi. Ți-i încredințez în mâinile Tale, ca să le dai aceste lucruri, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Îl iubiți? S-ar putea ca aceasta să fie puțin în afara rânduielii, dar haideți să cântăm acest imn vechi. Uneori, în predică se spun lucruri care taie, dar mai este balsam în Galaad, nu-i așa? Haideți să cântăm acest imn: „Îl iubesc, Îl iubesc!” Să-l murmurăm încet.

Câți bapțiști sunt aici? Ridicați mâna. Prezbiterienii? Luterani? Nazarineni? Sfinții Pelerini? Penticostali? Toți împreună. Ce am făcut noi când am venit sub cruce, sub harul care iartă? Noi toți am fost iertați, dar nu prin biserica noastră, ci prin Calvar.

Haideți să dăm mâna unii cu alții și să cântăm: „Îl iubesc, Îl iubesc.”

Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi,

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.

- Amin -